

Hod Boží vánoční

Mi5,1-4a

25.12.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Láska, milosrdenství, pokoj i radost rozhojněna budiž.

Introit:

Zpívejte Hospodinu píseň novou,
neboť učinil podivuhodné věci,
zvítězil svou pravicí, svou svatou paží!

Píseň: 463

Čtení: Mt2,1-12

Píseň: 458, 472

Kázání: Mi5,1-4a

Když mudrci od východu uslyšeli tato slova z proroka Micheáše, museli uznat, že se totálně spletli. Dorazili tam, kde se sláva nekoná.

A nejen to, v hlavách těch moudrých mužů to asi muselo udělat pěknou paseku. I nám to mnohdy v naší mysli udělá pěkný zmatek. Ti moudří a vzdělaní mužové museli vzít na vědomí, že ten, který *bude veliký* a jeho velikost *yní bude sahat až do dálav země*, se nenarodí ve středisku moci, v Římě, ale v nepatrném královstvíčku. To královstvíčko je tak chatrné, že jej musí spravovat místodržitel římské moci a slabošský král Herodes. Ale ono to vše nestačí. Ten král *veliký, sahající až do samých dálav země*, se narodí ani v Římě, ani na Wall Street, ani v Praze či Moskvě, ale ten vladař se rodí v Betlémě.

To nepatrné podrobené Judské království, z něho by mělo něco vzejít? Ta rozložením možná velká církev všeobecná křesťanská, z té by mělo něco vzejít? Je možná trochu opuštěná? V Jeruzalémě, na Sijónu, ve vedení církve, tam by mělo něco velkého vzejít?

A přesto, a právě proto zní jak pro Judu, tak pro celý křesťanský svět, *od pradávna ode dnů věčných*. Ano, spása lidu Božího rozptýleného někde v zajetích světa je tu a nevychází z moci mocných, z moci úředníků, z moci úřadujících činovníků, ale ve skryté moci Boží. Ta tu byla *odpradávna, ode dnů věčných*. To Hospodin vždy znovu a znovu *odpradávna* tvoří věci nové. To je to, na co my zapomínáme. Hospodin je při díle všude tam, kde začínají nové počátky.

Bylo to v Betlémě. A je to i dnes, i když se zdá, že svět je stále tentýž. Mudrci či králové jdou tedy do Betléma. Uvěřili tomu, co říkají ti staří blázni. Možná, že cestou uvažují o tom, co slyšeli.

Betlém není jen díra na tehdejší mapě. Je to místo, které – jak správně překládají kraličtí – je doslova *nejmenší mezi tisíci Judskými*. Betlém totiž nemohl postavit ani tisíc, tedy jeden oddíl, vojáků k obraně své země. Nepatrnost Betléma je i v neschopnosti podílet se na společenství Božího lidu. Bezvýznamnost místa není jen v porobení římskou mocí, ale i v neschopnosti výběru mužů. Betlém je místem, kde by nikdo nehledal pomoc, když jde o řešení problémů člověka a lidu.

I my dnes chceme spolu s mudrci, či králi, spěchat do Betléma. I my uvažujeme, co to pro nás znamená, že ten narozený král se postaví, aby mohl vládnout. Jeho vláda je charakterizována obrazem pastýře. Tedy nebude vládnout silou útlaku, ale silou starostlivé péče. Jde o vládu, která bude ke slávě Hospodinově.

Důsledkem jeho vlády bude, že *budou bydlet bezpečně*. Je to hluboké vyjádření spasení. Lidé, kteří uvěří vládě toho nového krále, nebudou hnáni z místa na místo. To, co je v lidských očích malé a bezvýznamné, ano, neschopné, se ve světle evangelia stává důležitým a velkým.

Toto poznání nám však dává oči právě pro ty, kteří jsou v očích světa bezvýznamní a malí. Proto také si Bůh zvolil ten nepatrný Betlém, aby všichni nepatrní a bezvýznamní nemuseli věšet hlavu. I my nemusíme věšet hlavu, ale spěchat do Betléma.

Rodička již porodila, ale co s těmi bratřími, které Bůh vrátí zpět? A těmi, kteří ztratili víru, kteří v zajetí našeho světa zůstali? Prorok Micheáš je nazývá bratry. I za ně se máme modlit. Ten narozený v Betlémě je jejich bratrem. Je vladařem všech ztracených a zahynulých. Všech, kteří pozbyli nadějí. Všech, kteří touží po přijetí. Všech, kteří byli rozmačkáni těmi, kteří nedbali na jejich důstojnost. Těm všem se tento narozený král stal potěšením, radostí a slávou.

Amen.

Píseň: 464

Večeře Páně